

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 6Co/299/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7217227210
Dátum vydania rozhodnutia: 05. 11. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jozef Maruščák
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2019:7217227210.1

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Maruščáka a sudkýň JUDr. Viktórie Midovej a JUDr. Andrey Galdunovej v spore žalobcu: R Collectors s. r. o., so sídlom Dvořákovo nábrežie 8A, Bratislava, IČO: 50 094 297, proti žalovanému: K. Z., nar. XX.XX.XXXX, bytom V. R. XXX/XX, F., o zaplatenie 9.829,08 EUR s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Košice II zo dňa 24.07.2018, č.k. 10Csp/401/2017-77

rozhodol:

P r i p ú š ť a, aby z konania na strane žalobcu vystúpila spoločnosť Poštová banka, a.s., so sídlom Dvořákovo nábrežie 4, Bratislava, IČO: 31 340 890 a na jej miesto vstúpila spoločnosť R Collectors s. r. o., so sídlom Dvořákovo nábrežie 8A, Bratislava, IČO: 50 094 297.

Zrušuje rozsudok vo výroku, ktorým súd v prevyšujúcej časti žalobu zamietol a vo výroku o trovách konania a v rozsahu zrušenia vracia vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Košice II (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo len „súd“) rozsudkom označeným v záhlaví konanie o zaplatenie 96,43 EUR zastavil, žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi 7.203,10 EUR s úrokom 372,24 EUR a úrokom z omeškania 5,05 % ročne zo sumy 7.203,10 EUR od 01.11.2017 do zaplatenia tak, že žalovanému povolil splácať dlžnú istinu s príslušenstvom v 131 EUR mesačných splátkach vždy k 20. dňu v mesiaci počnúc právoplatnosťou rozsudku, pričom omeškanie s plnením jednej splátky má za následok splatnosť celého plnenia. V prevyšujúcej časti žalobu zamietol a žalobcovi proti žalovanému priznal náhradu trov konania v rozsahu 44 %.

2. Rozhodol tak o žalobe, ktorou sa žalobca voči žalovanému domáhal zaplatenia sumy vo výške 9.829,08 EUR s úrokom 479,24 EUR a 377,98 EUR, zmluvným úrokom 10,90 % zo sumy 9.829,08 EUR od 01.11.2017 do zaplatenia, úrokom z omeškania 5,05 % ročne zo sumy 9.829,08 EUR od 01.11.2017 do zaplatenia a náhrady trov konania ktorú odôvodnil tým, že dňa 25.04.2014 uzatvoril ako veriteľ so žalovaným ako dlžníkom Zmluvu o úvere č. 1296077485, súčasťou ktorej boli Obchodné podmienky žalobcu pre úver ako aj Všeobecné obchodné podmienky. Na základe uvedenej zmluvy žalobca poskytol žalovanému peňažné prostriedky vo výške 10.000,- EUR, ktoré sa žalovaný zaviazal v stanovenej lehote vrátiť v splátkach podľa zmluvy. Žalovaný splatil svoj záväzok len čiastočne a v dôsledku jeho omeškania s plnením vyhlásil žalobca po upozornení žalovaného podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka úver za predčasne splatný. Po vyhlásení predčasnej splatnosti bol žalobca naďalej oprávnený úročiť istinu úveru úrokom 10,90 % ročne v súlade s dojednaním v zmluve.

3. Z vykonaného dokazovania mal súd prvej inštancie za preukázané, že strany sporu dňa 29.04.2014 uzatvorili Zmluvu o úvere lepšia splátka č. 1296077485, v zmysle ktorej žalobca poskytol žalovanému úver vo výške 10.000 EUR s počtom mesačných splátok 120, úrokovou sadzbou 10,90 % ročne, výškou mesačnej splátky 151,24 EUR, splatnosťou prvej splátky 20.05.2014 a ďalšími splátkami splatnými k 20. dňu v mesiaci. Dátum konečnej splatnosti úveru bol určený na 20.04.2024, RPMN predstavovala

12,02 % a priemerná RPMN na trhu 13,34 %. Celková výška nákladov bola 6.553,72 EUR pričom drobným písmom bolo uvedené, že celkovú čiastku úveru predstavuje súčet výšky úveru a celkových nákladov spojených s úverom. Podľa bodu 5.5 Obchodných podmienok pre úver lepšia splátka bola banka (žalobca) oprávnená vyhlásiť úver za predčasne splatný, pričom v prípade vyhlásenia predčasnej splatnosti sa úver úročí až do jeho úplného splatenia dohodnutou úrokovou sadzbou. Z výpisu stavu úveru k 31.10.2017 mal súd prvej inštancie za preukázané, že žalovaný čerpal úver vo výške 10.000 EUR, pričom od augusta 2014 prestal riadne spláčať splátky úveru. Listom z 23.12.2014 označeným ako Upozornenie - Výzva na splatenie dlžnej časti úveru, žalobca oznámil žalovanému omeškanie viac ako tri mesiace so splácaním úveru vo výške 624,32 EUR, vyzval ho na úhradu dlžnej sumy a upozornil na možnosť uplatnenia postupu podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka. Listom zo dňa 08.01.2015 žalobca vyhlásil predčasnú splatnosť úveru v celom rozsahu ku dňu 08.01.2015 a vyzval žalovaného na úhradu dlžnej sumy 10.277,14 EUR (istina, úroky, poplatky za upomienky a poistné) do 10 dní od doručenia výzvy a zaslanie týchto listov žalovanému preukázal podaciami hárkami.

4. Právne súd vec posúdil podľa ust. § 261 ods. 3 písm. d), § 497 Obchodného zákonníka, § 52, § 53 ods. 1, 2, 3, 5, 9, § 54 ods. 1, 2, § 565 a § 566 ods. 2 Občianskeho zákonníka a § 2 písm. a), b), d), g), h), a § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch.

5. Následne konštatoval, zmluva uzavretá žalobcom so žalovaným je spotrebiteľskou zmluvou podľa § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka. Spotrebiteľské zmluvy sú typické tým, že ich o určitom rovnakom predmete plnenia štandardne a opakovane uzatvárajú dodávatelia s veľkým počtom zákazníkov (spotrebiteľia) s tým, že dodávateľ ako navrhovateľ zmluvy vopred v návrhu stanovuje obsah týchto zmlúv a stanovuje aj podmienky ich realizácie. Návrh zmluvy býva často pripravený na predtlačeních tlačivách, spotrebiteľ nemá možnosť žiadnym spôsobom zmeniť ich obsah, nemôže vyjednávať, jedinou jeho alternatívou je prijatie, respektíve odmietnutie návrhu zmluvy ako celku. Predpokladá sa, že medzi dodávateľom a spotrebiteľom je nerovný vzťah z hľadiska skúseností a vedomostí, pričom dodávateľ je v porovnaní so spotrebiteľom vo výhode.

6. Ďalej súd prvej inštancie uviedol, že hoci ide o úverovú zmluvu, ktorá sa riadi režimom Obchodného zákonníka (§ 497 a nasl.), spravuje sa v zmysle § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka aj ustanoveniami o spotrebiteľských zmluvách, ktorá sú pre spotrebiteľa výhodnejšie a Zákonom o spotrebiteľských úveroch. Žalobca predložením písomného vyhotovenia úverovej zmluvy preukázal, že uzavrel so žalovaným ako dlžníkom zmluvu o spotrebiteľskom úvere v zákonom predpísanej písomnej forme. Po posúdení obsahu zmluvy súd prvej inštancie konštatoval, že tejto čo do dodržania základných náležitostí predpísaných v § 9 ods. 2 Zákona o spotrebiteľských úveroch ako podmienky vzniku nároku na úroky a poplatky za úver nie je čo vytknúť, preto nejde o bezúročný a bezpoplatkový úver v zmysle § 11 ods. 1 Zákona o spotrebiteľských úveroch a žalobcovi podľa vznikol nárok na dohodnuté úroky, avšak len za dobu do vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru. Žalobca predloženým výpisom z účtu žalovaného preukázal poskytnutie peňažných prostriedkov žalovanému a neplnenie povinnosti spláčať poskytnutý úver riadne a včas. Nakoľko v bode 5.5 Obchodných podmienok pre úver lepšia splátka mali strany dohodnutú možnosť veriteľa požadovať zaplatenie celého zostatku dlhu pred dohodnutou dobou splatnosti, žalobca v dôsledku omeškania žalovaného bol oprávnený vyhlásiť predčasnú splatnosť úveru. Záonné podmienky pre takýto postup v zmysle § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka podľa názoru súdu prvej inštancie boli splnené, nakoľko bolo dohodnuté právo žalobcu žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky, žalovaný bol viac ako tri mesiace v omeškaní so zaplatením splátky a bol žalobcom v lehote podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka upozornený na uplatnenie tohto práva žalobcu. Žalobca preto listom z 08.01.2015 žalovanému oznámil vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru a vyzval na splatenie zostatku úveru. Súd prvej inštancie sa však nestotožnil s výškou týchto nárokov uplatnených žalobcom, a preto žalobe vyhovel len čiastočne.

7. Súd prvej inštancie konštatoval, že zmluvné úroky sú odmenou za užívanie istiny a úroky z omeškania predstavujú zákonom stanovenú sankciu za omeškanie s platením istiny. V dôsledku uzatvorenia zmluvy o úvere veriteľ prichádza dočasne o sumu, ktorú požičal (istina úveru), ktorá sa mu postupne v splátkach vracia, za čo mu prináleží zmluvne dojednaný úrok. Ten predstavuje cenu peňazí, t.j. odplatu za to, že veriteľ počas trvania zmluvného vzťahu nemá istinu úveru k dispozícii a nemôže s ňou nakladať a produkovať zisk. Tento absentujúci zisk pokrýva veriteľovi práve úrok dojednaný v zmluve, ktorý je splácaný spolu so splátkami úveru. V prípade predčasného a mimoriadneho zosplatenia úveru na základe jednostranného úkonu veriteľa (na základe slobodnej voľby veriteľa) vznikne mu nárok na

jednorazové vrátenie požičanej istiny úveru, vrátane úrokov kapitalizovaných ku dňu zosplatnenia úveru a v dôsledku tohto jednostranného právneho úkonu dlžník už nemá právny titul mať peňažné prostriedky u seba a tieto užívať - vznikne mu povinnosť uhradiť celú požičanú sumu spolu s kapitalizovaným úrokom ku dňu zosplatnenia. Ak si dlžník nesplní svoju povinnosť vrátiť požičané peňažné prostriedky, má veriteľ možnosť vymáhať si celú zosplatnenú pohľadávku - úver a dlžník, ktorý nesplní povinnosť vrátiť zosplatnenú pohľadávku sa dostáva do omeškania a je povinný uhradiť veriteľovi aj úrok z omeškania. V obchodných podmienkach žalobcu vzťahujúcich sa na tento zmluvný vzťah je obsiahnuté právo žalobcu požadovať od žalovaného úrok aj po jeho predčasnom zosplatnení do jeho úplného splatenia. Podľa názoru súdu prvej inštancie je potrebné takúto klauzulu podrobiť súdnej kontrole z hľadiska jej prijateľnosti (§ 53 ods. 1 OZ) pričom mal za to, že úroky za dobu po predčasnom zosplatnení úveru žalobcovi priznať nemožno a poukázal na rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 6Co/190/2014 z 30.06.2015, rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Obo/143/1998 a uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 476/2012 z 18.09.2012. Z týchto rozhodnutí podľa názoru súdu prvej inštancie vyplýva, že dohodnuté úroky (zmluvné úroky) z poskytnutých prostriedkov patria len do splatnosti dlhu (jeho splátok). Od splatnosti je dlžník v omeškani a musí platiť úroky z omeškania. V opačnom prípade by na ťarchu spotrebiteľa dochádzalo k dvojnásobnému zaťažaniu, a to jednak v podobe úrokov z úveru, ako aj úrokov z omeškania, čo by spôsobovalo značnú nerovnováhu vo vzťahoch medzi účastníkmi. Dohodnuté úroky z poskytnutých prostriedkov (úveru) patria len do splatnosti dlhu (jeho splátok). Taktiež strany sporu si dohodli úroky z poskytnutej istiny a povinnosť dlžníka tieto uhrádzať aj po predčasnom zosplatnení úveru, pričom tieto ustanovenia sú zahrnuté do obchodných podmienok, ktoré vzhľadom na ich význam a povahu pri uzatváraní bankových zmlúv nepodliehajú žiadnemu vyjednávaniu a sú pripravené vopred pre určitý typ zmlúv, na ktoré sa ich podpisom bez ďalšieho vzťahujú. Dohoda o úrokoch po zosplatnení nebola medzi stranami sporu individuálne dojednaná spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán, a preto je toto dojednanie neplatné (§ 53 ods. 1, ods. 5 Občianskeho zákonníka). Súd prvej inštancie napokon poukázal na dôvodovú správu k novele Občianskeho zákonníka vykonanej zákonom č. 106/2014 Z. z. z ktorej vyplýva, že v súvislosti s úpravou režimu straty výhody splátok sa zavádza nové pravidlo, podľa ktorého úroky za poskytnutie peňažných prostriedkov patria dodávateľovi len do uplatnenia práva podľa § 565 Občianskeho zákonníka. Zakotvilo sa, že tzv. odplatné úroky budú veriteľovi patriť výhradne len do okamihu uplatnenia práva na jednorazové zosplatnenie úveru alebo pôžičky poskytnutej spotrebiteľovi v súlade s § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka. Z uvedeného plynie, že veriteľ si nebude môcť po jednorazovom zosplatnení uplatniť úroky za čas, ktorý by mala úverová zmluva ešte trvať bez výhody postupného splácania dlhu spotrebiteľom v splátkach. V týchto prípadoch bude mať po jednorazovom zosplatnení veriteľ nárok len na úroky z omeškania, ktorými sa bude úročiť celá výška dlhu spotrebiteľa, ktorá sa ustálila v dôsledku uplatnenia práva na jednorazové zosplatnenie úveru. Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti mal súd prvej inštancie za to, že keď žalobca zosplatnil úver dňa 08.01.2015, od tohto momentu mu patria len úroky z omeškania, preto čo sa týka nároku žalobcu na zaplatenie úverovej istiny 7.203,10 EUR a úrokov (zmluvných a z omeškania) za úver ku dňu vyhlásenia mimoriadnej splatnosti 372,24 eur, tieto nároky žalobcu súd považoval za preukázané do základu aj výšky a za plne dôvodné.

8. Žalobca na istine úveru požadoval od žalovaného sumu 9.829,08 EUR, ale súd vzhľadom na záver o nároku na úroky po zosplatnení úveru, úhrady žalovaného po 08.01.2015, ktoré žalobca započítal na dlžné zmluvné úroky a úroky z omeškania, a ktoré predstavujú 3.926,18 EUR, po odrátaní časti tejto sumy na úroky z omeškania po vyhlásení predčasnej splatnosti do 31.10.2017 vo výške 1.396,63 EUR, zostávajúcu časť úhrady 2.529,55 EUR spolu so sumou zaplatenou po podaní žaloby 96,43 EUR, započítal na úhradu dlžnej istiny, čo v konečnom dôsledku predstavuje 7.203,10 EUR. V súvislosti so započítaním úhrad žalovaného na istinu dal do pozornosti ustanovenie § 566 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 54 ods. 1, ods. 2 Občianskeho zákonníka, a preto hoci sa strany v obchodných podmienkach dohodli o spôsobe započítania platieb žalovaného na poplatky, úroky a nakoniec na istinu, súd prvej inštancie aplikujúci tieto ustanovenia mal za to, že takáto dohoda strán je v neprospech spotrebiteľa.

9. Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti a citované ustanovenia zákona súd prvej inštancie žalobu v prevyšujúcej časti o zaplatenie zmluvných úrokov 10,90 % ročne z istiny 9.829,08 EUR po vyhlásení mimoriadnej splatnosti od 01.11.2017 ako aj v časti istiny prevyšujúcej priznanú sumu a úrokov z omeškania z nej s poukazom na vyššie uvedené dôvody zamietol.

10. Zároveň priznal žalobcovi zákonný úrok z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 7.203,10 EUR od 01.11.2017 do zaplatenia v zmysle § 517 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka a § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z. a žalovanému povolil splácať dlžnú sumu v splátkach vo výške 131 EUR mesačne s poukazom na § 232 ods. 3 a 4 CSP.

11. O náhrade trov konania rozhodol podľa ust. § 255 ods. 2 v spojení s § 262 ods. 1 CSP, tak, že úspešnému žalobcovi priznal proti žalovanému náhradu trov konania v rozsahu 44 %. Konečnému úspechu žalobcu zodpovedá rozdiel medzi jeho úspechom 72 % (súd priznal žalobcovi 7.671,68 EUR z celkovo žiadaných 10.686,30 EUR - istina a kapitalizované úroky a zavinenie žalovaného v časti zastavenia konania v dôsledku úhrady po podaní žaloby) a úspechom žalovaného v zamietnutej časti 28 %.

12. Proti výroku rozsudku, ktorým súd žalobu v prevyšujúcej časti zamietol podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca z dôvodov podľa ust. § 365 ods. 1 písm. a), f) a h) CSP a navrhol rozsudok v napadnutom rozsahu zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, alternatívne zmeniť rozsudok tak, že súd žalobe vyhovie v celom rozsahu a zaviazže žalovaného na náhradu trov celého konania. Vytýkal súdu nepreskúmateľnosť rozsudku, keď nie je zrejmé, z akého právneho predpisu súd vychádzal, keď uzavrel, že po vyhlásení predčasnej splatnosti úveru žalobca nemá nárok na dohodnuté zmluvné úroky. Argumentoval znením ust. § 16 ods. 1 zákona 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, v zmysle ktorého ak spotrebiteľ splatí úver pred dohodnutou lehotou splatnosti, je povinný uhradiť úroky len do jeho splatenia, a teda výkladom a contrario v prípade, ak dôjde k vyhláseniu predčasnej splatnosti úveru veriteľom pre porušenie platobnej disciplíny dlžníka, veriteľ by mal mať rovnako zachované právo na vrátenie peňažných prostriedkov spolu s dohodnutým úrokom až do okamihu splatenia úveru. Konštatoval, že rozhodovacia prax súdov v otázke priznávania zmluvných úrokov po zosplatení úveru je rôznorodá, čo nie je v súlade s princípom právneho štátu. V prípade zmluvného úroku žalobca zastáva názor, že ide o dohodnuté zmluvné plnenie akcesorickej povahy, teda je spojené s istinou úveru, od ktorej existencie závisí aj samotný zmluvný úrok ako forma odmeny veriteľa za poskytnutie úveru. Aj vychádzajúc z ust. § 503 ods. 3 Obchodného zákonníka veriteľ má nárok na úrok až do splatenia úveru. Zosplatenie úveru je len zmena termínu splatnosti, na ktorú má veriteľ nárok. V prípade, ak by veriteľ úver nezosplatil, dlžník by bol povinný platiť zmluvné úroky. Odporuje preto logickému výkladu, aby dlžník bol od tohto oslobodený v prípade oprávnenej zmeny termínu splatnosti. Úroky z úveru sú odplátou za poskytnutie peňažných prostriedkov a predstavujú cenu úveru. Dlžník je povinný platiť úroky od okamihu reálneho poskytnutia peňazí do okamihu ich reálneho vrátenia. Poukázal aj na bod 6.4 Obchodných podmienok, v zmysle ktorého v prípade, ak sa úver stane predčasne splatným, banka je oprávnená úročiť nesplatenú istinu úveru zmluvnou úrokovou sadzbou a sadzbou úroku z omeškania až do úplného splatenia zmluvného záväzku klienta voči banke. S týmito obchodnými podmienkami sa žalovaný oboznámil a vyjadril s nimi súhlas, čo potvrdil svojím podpisom na zmluve. Uviedol príklad ad absurdum, kedy v prípade nepoctivého dlžníka, by tento zo špekulatívnych dôvodov mohol bezprostredne po čerpaní úveru pristúpiť k neplateniu dohodnutých splátok, čím by spôsobil predčasnú splatnosť úveru a vyhol by sa tak plateniu dohodnutých zmluvných úrokov v sadzbe určenej trhovými mechanizmami. Nepoctivý dlžník by tak bol zaviazaný iba na platenie výhodnejších úrokov z omeškania a takejto nepoctivosti by súd poskytoval ochranu. Nesúhlasil ani so záverom súdu, že súbežným uplatňovaním úrokov z úveru a úrokov z omeškania dochádza k hrubej nadvláde veriteľa, keďže oba typy úrokov sú odlišnými právnymi inštitútmi a sledujú iný cieľ, nemôže teda ísť o dvojité sankcionovanie žalovaného. Dohodnuté úroky predstavujú odmenu za požičanie peňazí, kým úroky z omeškania sú sankciou za porušenie povinnosti - nedodržanie dohodnutej doby splatnosti. Povinnosť platiť dohodnuté úroky vzniká zo záväzku uvedeného priamo v zmluve, pričom povinnosť platiť úroky z omeškania vyplýva zo zákona ako dôsledok omeškania dlžníka so splatením dlhu. Nakoniec citoval odlišné stanovisko sudcu a podpredsedu Ústavného súdu Slovenskej republiky JUDr. Milana Lalička, v ktorom vyjadril názor, že všeobecné súdy vrátane ústavného súdu ochranu spotrebiteľov pustili už tak ďaleko, že tieto nemusia niesť žiadne adekvátne dôsledky za svoje konanie, aj keď uzavrú akúkoľvek zmluvu, dokonca čokoľvek, čo sa prieči zdravému rozumu, a to sa už dotýka samej podstaty a hlavne primeranosti práva, v dôsledku čoho spotrebiteľa z úradnej povinnosti zbavujú jeho zodpovednosti. Takýto postup orgánov ochrany práva je nevyhovný a v rozpore so zásadou rovnosti, kedy je neprípustné zvýhodňovaný dlžník oproti veriteľovi, ktorému reálne hrozí riziko nevyoženia ani len elementárneho nároku bez akéhokoľvek príslušenstva voči dlžníkovi, ktorý sa tak neoprávnené obohacuje na jeho úkor za asistencie súdov.

13. Žalovaný sa k podanému odvolaniu nevyjadril.

14. Elektronickým podaním zo dňa 05.11.2018, doručeným odvolaciemu súdu dňa 09.11.2018 oznámil žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu súdu, že na základe Zmluvy o postúpení pohľadávok č. I/2018 zo dňa 06.08.2018, ktorá bola uzavretá medzi spoločnosťou Poštová banka, a.s. ako postupcom a spoločnosťou R Collectors s. r. o. ako postupníkom, došlo k postúpeniu žalovanej pohľadávky, na nového veriteľa R Collectors s. r. o., IČO: 50 094 297. Vzhľadom na postúpenie pohľadávky uplatnenej v tomto súdnom konaní na spoločnosť R Collectors s. r. o. žalobca v zmysle ust. § 80 CSP navrhol, aby súd pripustil zmenu strany sporu tak, aby do tohto konania na strane žalobcu namiesto pôvodného žalobcu Poštová banka, a.s. vstúpila spoločnosť R Collectors s. r. o.. Na preukázanie svojho tvrdenia žalobca predložil súdu Zmluvu o postúpení pohľadávok č. I/2018 zo dňa 06.08.2018, ako aj Prílohu č. 1 k Zmluve o postúpení pohľadávok č. I/2018, podľa ktorej bola predmetom postúpenia aj pohľadávka žalobcu voči žalovanému, ktorej zaplata sa domáha v tomto konaní.

15. Elektronickým podaním zo dňa 04.03.2017, doručeným odvolaciemu súdu dňa 06.03.2019, spoločnosť R Collectors s. r. o. v zmysle ust. § 80 ods. 2 CSP vyjadrila súhlas so vstupom do konania na miesto pôvodného žalobcu.

16. Podľa § 80 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), ak po začatí konania nastala právna skutočnosť, s ktorou sa spája prevod alebo prechod práv alebo povinností, o ktorých sa koná, môže žalobca navrhnúť, aby do konania na jeho miesto alebo na miesto žalovaného vstúpil ten, na koho boli tieto práva alebo povinnosti prevedené alebo na koho prešli.

17. Podľa § 80 ods. 2 CSP, súd vyhovie návrhu podľa odseku 1, ak sa preukáže, že po začatí konania došlo k prevodu alebo prechodu práva alebo povinnosti, a ak s tým súhlasí ten, kto má vstúpiť na miesto žalobcu. Právne účinky spojené s podaním žaloby zostávajú zachované.

18. Podľa § 80 ods. 3 CSP, ten, kto vstupuje do konania, prijíma stav konania ku dňu jeho vstupu.

19. Podľa § 524 ods. 1 Občianskeho zákonníka, veriteľ môže svoju pohľadávku aj bez súhlasu dlžníka postúpiť písomnou zmluvou inému.

20. Podľa § 524 ods. 2 Občianskeho zákonníka, s postúpenou pohľadávkou prechádza aj jej príslušenstvo a všetky práva s ňou spojené.

21. Postúpenie pohľadávky je hmotnoprávny inštitút, ktorého účinky spočívajú v zmene v osobe veriteľa záväzkovo-právneho vzťahu. Ide teda o právnu skutočnosť, s ktorou právny predpis spája prevod práv na inú osobu.

22. Z ust. § 80 CSP vyplýva, že v priebehu konania môže dôjsť k prevodu alebo prechodu práv či vecí, o ktoré sa vedie spor na inú osobu než stranu prebiehajúceho sporu. K zmene sporových strán môže dôjsť jedine a výlučne v dôsledku skutočnosti, ktorá nastala po začatí konania. Pri rešpektovaní princípu jednotnosti konania k zmene sporových strán môže dôjsť aj v odvolacom konaní. Subjektom, ktorý disponuje procesnou aktivitou pri zmene strán sporu, je podľa novej právnej úpravy CSP výlučne žalobca, pričom žalobca je oprávnený navrhnúť zmenu sporových strán v každom možnom prípade. V prípade, že žalobca navrhuje, aby do konania vstúpil namiesto neho iný subjekt na strane žalobcu, je potrebný súhlas tohto subjektu so vstupom do konania. Súd teda vyhovie návrhu na zmenu strany sporu, ak zmenu strán sporu navrhne oprávnený subjekt, t.j. žalobca, súhlasí s tým ten, kto má vstúpiť na miesto žalobcu a ak sa preukáže, že došlo k právnej skutočnosti podľa ust. § 80 ods. 1 CSP.

23. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti, keďže žalobca preukázal, že po začatí konania nastala právna skutočnosť, s ktorou právne predpisy spájajú prevod práv (postúpenie pohľadávky), o ktorých sa koná na inú právnickú osobu a táto právnická osoba ako právny nástupca žalobcu v súlade s citovaným ust. § 80 ods. 2 CSP so vstupom do konania súhlasila, odvolací súd návrhu na zmenu subjektov na strane žalobcu vyhovel.

24. Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd podľa § 34 CSP prejednal odvolanie žalobcu ako podané včas oprávnenou osobou proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné, bez nariadenia

pojednávania v zmysle ust. § 385 ods. 1 CSP a contrario v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 a § 380 CSP a z hľadísk uplatnených odvolacích dôvodov (§ 365 ods. 1 písm. a), f) a h) CSP) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je dôvodné.

25. Rozsudok vo výroku, ktorým súd konanie o zaplatenie 96,43 EUR zastavil (prvý výrok) a vyhovujúcom výroku (druhý výrok) nadobudol právoplatnosť a nebol preto predmetom odvolacieho prieskumu.

26. Predmetom odvolacieho prieskumu je rozsudok v napadnutom výroku, ktorým súd žalobu v prevyšujúcej časti zamietol a v súvisiacom výroku o trovách konania.

27. Žalobca v odvolaní uplatnil odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. a), f) a h) CSP, t.j., že neboli splnené procesné podmienky, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, a že rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

28. Odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. a) CSP (neboli splnené procesné podmienky) je naplnený vtedy, ak súd konal napriek tomu, že neboli splnené procesné podmienky. Ide o podmienky, za ktorých súd môže konať a rozhodovať. Ide tu o vecné procesné podmienky (kvalifikovaný spôsob začatia konania, t.j. v sporovom konaní žaloba, splnenie poplatkovej povinnosti), podmienky na strane súdu (právomoc, príslušnosť), procesné podmienky na strane účastníkov (procesná subjektivita procesná spôsobilosť, prípadné povinné zastúpenie advokátom) a tzv. negatívne procesné podmienky (prekážka začatého konania, prekážka rozsúdenej veci). Skúmanie týchto procesných podmienok je úradnou povinnosťou súdu počas celého konania. Výnimkou je skúmanie splnenia podmienky všeobecnej miestnej príslušnosti a osobitnej miestnej príslušnosti danej na výber, ktorú súd skúmal len na námietku žalovaného pri prvom procesnom úkone, ktorý mu patrí. Nedostatky niektorých procesných podmienok sú neodstrániteľné a prítomnosť takéhoto nedostatku bráni súdu v konaní a rozhodovaní, čo vedie k zastaveniu konania. V ostatných prípadoch je povinnosťou súdu nedostatok procesnej podmienky odstrániť. Vadou predpokladanou v § 365 ods. 1 písm. a) CSP tak trpí konanie v prípade, keď súd vec prejednal a rozhodol napriek vyššie naznačeným nedostatkom. V prípade namietaného nedostatku príslušnosti súdu, o vadu konania v podobe nedostatku príslušnosti súdu pôjde iba v prípade, keď v konaní neboli dodržané ustanovenia o vecnej príslušnosti, osobitnej i výlučnej miestnej príslušnosti alebo o kauzálnej príslušnosti.

29. Odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. f) CSP je v súdnej praxi vykladaný tak, že musí ísť o také skutkové zistenia, na základe ktorých súd prvej inštancie vec posúdil po právnej stránke a ktoré nemajú v podstatnej časti oporu vo vykonanom dokazovaní. Skutkové zistenia nezodpovedajú vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s ust. § 191 CSP, a to vzhľadom na to, že súd vzal do úvahy len skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo z prednesov strán nevyplynuli, ani inak nevyšli počas konania najavo alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú aj také skutkové zistenia, ktoré súd prvej inštancie založil na chybnom hodnotení dôkazov. Typovo ide o situáciu, kde je logický rozpor v hodnotení dôkazov, prípadne poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov strán alebo ktoré vyšli najavo inak z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, eventuálne vierohodnosti alebo ak výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z ust. § 192, § 193 a § 205 CSP.

30. K odvolaciemu dôvodu v zmysle ust. § 365 ods. 1 písm. h) CSP odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu prvej inštancie, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav, tzn. vyvodzuje zo skutkového zistenia aké práva a povinnosti majú strany sporu podľa príslušného právneho predpisu. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav (skutkové zistenie), pričom o mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť alebo aplikoval správny predpis, ale nesprávne ho vyložil, príp. ho na daný skutkový stav inak nesprávne aplikoval (z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil nesprávne právne závery o právach a povinnostiach strán sporu).

31. Rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, pokiaľ dospel k záveru, že bez ohľadu na zmluvné dojednanie účastníkov zmluvy o úvere patrí veriteľovi zmluvný

úrok iba do doby predčasnej splatnosti úveru a v dôsledku tohto nesprávneho právneho posúdenia veci nevykonal potrebné dôkazy na preukázanie, v akom rozsahu je žalobou uplatnený nárok na zaplatenie kapitalizovaných zmluvných úrokov a zmluvných úrokov vo výške 10,9 % ročne zo sumy 9.829,08 EUR od doby predčasnej splatnosti až do zaplatenia úveru dôvodný, teda rozhodol vo veci predčasne, na základe nedostatočne zisteného skutkového stavu a došlo tým k naplneniu dôvodu pre zrušenie rozsudku v zmysle ust. § 389 ods. 1 písm. c) CSP.

32. V prejednávanom spore zmluva o úvere bola uzavretá dňa 29.04.2014 podľa § 497 a nasledujúcich Obchodného zákonníka, ktorá je zároveň zmluvou o spotrebiteľskom úvere v zmysle zák. č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy (dňa 29.04.2014).

33. Podľa ust. § 497 Obchodného zákonníka, zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

34. Z citovaného zákonného ustanovenia vyplýva, že zmluva o úvere zakladá medzi zmluvnými stranami záväzkový vzťah, ktorý sa bez ohľadu na povahu účastníkov bude vždy spravovať ustanoveniami Obchodného zákonníka (tzv. absolútny obchod - § 261 ods. 1 písm. d/). Zmluva o úvere je konsenzuálnym kontraktom, takže na vznik záväzkového právneho vzťahu z tejto zmluvy postačuje dohoda zmluvných strán o podstatných častiach zmluvy. Za tieto podstatné náležitosti je treba považovať záväzok veriteľa poskytnúť na požiadanie dlžníka v jeho prospech peňažné prostriedky, určenie sumy (limitu) týchto peňažných prostriedkov, záväzok dlžníka vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky a zaplatiť úroky.

35. Základné ustanovenie každého zmluvného typu má kogentný charakter (§ 263 ods. 2), preto je vylúčené, aby sa zmluvné strany v zmluve o úvere dohodli na bezúročnom poskytnutí peňažných prostriedkov.

36. Podľa § 502 ods. 1 Obchodného zákonníka, od doby poskytnutia peňažných prostriedkov je dlžník povinný platiť z nich úroky v dojednanej výške, inak v najvyššie prístupnej výške ustanovenej zákonom, alebo na základe zákona. Ak úroky nie sú takto určené, je dlžník povinný platiť obvyklé úroky požadované za úvery, ktoré poskytujú banky v mieste sídla dlžníka v čase uzavretia zmluvy. Ak strany dojednávajú úroky vyššie, než prípustné podľa zákona alebo na základe zákona, je dlžník povinný platiť úroky v najvyššie prípustnej výške.

37. Záväzok platiť úroky je splatný spolu so záväzkom vrátiť použité peňažné prostriedky. Ak lehota na vrátenie poskytnutých peňažných prostriedkov je dlhšia ako rok, sú úroky splatné koncom každého kalendárneho roka. V čase keď sa má vrátiť zvyšok poskytnutých finančných prostriedkov, sú splatné aj úroky, ktoré sa ho týkajú (§ 503 ods. 1 Obchodného zákonníka).

38. Z citovaných zákonných ustanovení vyplýva, že Obchodný zákonník nemá priamu úpravu, z ktorej by vyplývalo, či veriteľovi patria zmluvné úroky v prípade predčasného zosplatnenia úveru iba do okamihu tohto zosplatnenia alebo mu tieto patria až do doby konečného vrátenia peňažných prostriedkov dlžníkom.

39. V prejednávanej veci vznikol záväzok žalovaného zo zmluvy o úvere, uzatvorenej podľa ustanovení Obchodného zákonníka. Táto zmluva s ohľadom na skutočnosť, že dlžník ako jedna zo strán tejto zmluvy nebol podnikateľom, je zmluvou spotrebiteľskou v zmysle § 52 a nasl. OZ, preto sa na právny vzťah, ktorého účastníkom je spotrebiteľ, vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva (§ 52 ods. 2 OZ).

40. Súdna prax otázku doby, na ktorú sa dojednávajú úroky a úroky z omeškania v minulosti už riešila a zaujala v nej názor, že rozhodovacia prax aj právna literatúra je zajedno v tom, že úroky dohodnuté pri poskytnutí peňažnej pôžičky predstavujú odplatu (odmenu) za užívanie požičanej istiny.

41. Ani ust. § 658 ods. 1 OZ a iné ustanovenia Občianskeho zákonníka či iného právneho predpisu nestanovujú, na akú dobu možno pri peňažnej pôžičke dohodnúť úroky. Uvedené ustanovenie zakotvuje iba možnosť sa pri peňažnej pôžičke na týchto úrokoch dohodnúť; o dobe, na ktorú tak možno urobiť,

mlčí. Vzhľadom k tejto dikcii, ktorá neobsahuje jednoznačný príkaz či zákaz vo vzťahu k vymedzeniu predmetnej doby, ako i k jeho povahe, z ktorej nevyplýva, že sa od neho nemožno odchyliť, je možné vyvodiť záver, že ide o ustanovenie dispozitívnej povahy, ktoré zmluvné strany nijako neobmedzuje v možnosti upraviť si obsah ich úrokového záväzkového právneho vzťahu v rámci zmluvnej autonómie (pokiaľ ide o dobu, na ktorú sa úroky dojednávajú). Nemožno teda vylúčiť, aby si strany pri peňažnej pôžičke dohodli úroky i za dobu, po ktorú bude istina dlžníkom skutočne užívaná (do jej faktického vrátenia veriteľovi), teda i za dobu, v ktorej sa dlžník prípadne ocitne v omeškaní so splnením svojho záväzku tým, že istinu v dohodnutej dobe splatnosti veriteľovi nevráti.

42. Tomuto záveru zodpovedá i to, ako sú právnou teóriou a rozhodovacou praxou súdov všeobecne prijímané inštitúty zmluvných úrokov a úrokov z omeškania, ktoré oboje sú príslušenstvom pohľadávky, avšak majú odlišné funkcie a je treba ich odlišovať. Zatiaľ čo zmluvné úroky sú odmenou za užívanie istiny, úroky z omeškania predstavujú zákonnú sankciu za omeškanie s platením istiny a na rozdiel od zmluvného úroku ich môže veriteľ požadovať, aj keď neboli dohodnuté (§ 517 ods. 2 Obč. zákonníka). Pritom platí, že môžu existovať vedľa seba.

43. Najvyšší súd Českej republiky sa v rozsudku zo dňa 27.06.2007 sp. zn. 33Odo 657/2005 nestotožnil s právnym záverom odvolacieho súdu, že úroky podľa § 658 ods. 1 Občianskeho zákonníka možno zásadne dohodnúť len na dobu do dohodnutého dňa splatnosti istiny a že od tohto okamihu už zmluvné úroky nenabiehajú a nastupujú úroky z omeškania. Mal za to, že z hľadiska posúdenia doby, za ktorú boli pri peňažnej pôžičke dohodnuté úroky, bude preto vždy určujúci obsah zmluvy, ako si ho zmluvné strany upravili.

44. S týmto názorom sa stotožňuje aj odvolací súd a k tomu považuje za potrebné dodať, že poskytnutie finančných prostriedkov veriteľom dlžníkovi v rámci úveru má za následok absenciu týchto peňažných prostriedkov u veriteľa, a teda veriteľ nemá možnosť s týmito peňažnými prostriedkami nakladať v rámci svojej podnikateľskej činnosti, teda ani tvoriť účel podnikateľskej činnosti, t.j. zisk. Takýto stav nepochybne trvá nielen počas doby, v ktorej má dlžník úver splácať v zmysle dohodnutej doby splátok, ale aj v čase po jeho zosplatnení, teda až do doby skutočného vrátenia peňažných prostriedkov dlžníkom. Nemožno teda v rámci zmluvnej voľnosti účastníkov úverového vzťahu vylúčiť dohodu účastníkov, podľa ktorej má dlžník povinnosť zaplatiť veriteľovi úrok aj za obdobie po zosplatnení úveru, teda za celú dobu, počas ktorej má dlžník peňažné prostriedky veriteľa v dispozícii. Opačný výklad by mohol vyvolať absurdnú situáciu, keby sa dlžník porušením svojich zmluvných povinností splácať úverové splátky dostal do výhodnejšej pozície, v ktorej by napriek nevráteniu peňažných prostriedkov mal tieto vo svojej dispozícii naďalej bez povinnosti uhradiť odmenu za ich poskytnutie, t.j. zaplatiť veriteľovi úrok aj za obdobie po predčasnom zosplatnení úveru vyvolanom porušením zmluvných povinností dlžníkom.

45. S poukazom na tieto dôvody považuje odvolací súd za predčasný, a teda aj nesprávny záver súdu prvej inštancie o tom, že žalobcovi ako veriteľovi z úverového vzťahu bez ďalšieho, teda bez ohľadu na obsah dohodnutých zmluvných podmienok, nepatrí nárok na zaplatenie zmluvných úrokov za obdobie po predčasnom zosplatnení úveru.

46. Keďže súd prvej inštancie vychádzal z nesprávneho právneho záveru, v zmysle ktorého bez ďalšieho po vyhlásení predčasnej splatnosti žalobcovi ako veriteľovi nepatrí zmluvný úrok z úveru, nevykonal dokazovanie na posúdenie dohody ohľadne doby, do ktorej bol dohodnutý zmluvný úrok z úveru, preto v ďalšom konaní bude jeho povinnosťou zamerať dokazovanie na zisťovanie tejto dohody, ktorá je rozhodujúca z hľadiska určenia doby, za ktorú žalobcovi patria zmluvné úroky.

47. Vychádzajúc z vyššie uvedených záverov, t.j. že zmluvné úroky sú odmenou za užívanie istiny a žiadne zákonné ustanovenie nezakazuje možnosť dohodnúť si úroky za dobu, po ktorú bude istina dlžníkom skutočne užívaná, nie je možné považovať dohodu o povinnosti platiť úroky až do skutočného vrátenia poskytnutých finančných prostriedkov za rozpornú so zákonom.

48. Zároveň je treba mať na zreteli, že v zmysle § 53 ods. 1 Obč. zák. spotrebiteľské zmluvy síce nesmú obsahovať neprijateľné podmienky, to však neplatí, ak ide o zmluvné podmienky, ktoré sa týkajú hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny, ak tieto zmluvné podmienky boli vyjadrené určito,

jasne a zrozumiteľne alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané, keďže úroky z úveru predstavujú cenu za poskytnuté plnenie.

49. Treba dať za pravdu odvolateľovi v tom, že zo žiadneho právneho predpisu nevyplýva, že by veriteľovi patrili zmluvné úroky z úveru iba do vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru, teda do uplatnenia jeho práva podľa ust. § 565 OZ.

50. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na návrh zákona z roku 2013, ktorým mal byť novelizovaný Občiansky zákonník tak, že v § 53 ods. 9 sa na konci mala pripojiť táto veta: „Úroky za poskytnutie peňažných prostriedkov patria dodávateľovi len do uplatnenia práva podľa § 565“, pričom táto novela § 53 ods. 9 prijatá nebola (viď zák. 106/2014 Z. z. z 01.04.2014, ktorým sa mení a dopĺňa Obč. zák., čl. I).

51. Je teda vždy vecou zmluvnej dohody účastníkov úverovej zmluvy, ako vymedzia dobu, po ktorú je povinný dlžník platiť úroky z úveru.

52. Spravidla je táto doba dohodnutá do splatnosti úveru, ktorá je vymedzená v zmluve (spravidla) konkrétnym dňom, avšak nie je vylúčené, aby zmluvné strany dohodli platenie úrokov z úveru až do doby skutočného vrátenia peňažných prostriedkov dlžníkom.

53. Takáto dohoda však musí byť v zmysle § 9 ods. 9 zák. č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom ku dňu uzavretia úverovej zmluvy v tejto prejednávanej veci (29.04.2014) písomná, pretože v zmysle § 9 ods. 9 citovaného zákona od spotrebiteľa nemôže veriteľ požadovať úroky, poplatky alebo akékoľvek iné plnenie, ktoré nie sú ustanovené zákonom alebo uvedené v zmluve o spotrebiteľskom úvere.

54. Zmluva o spotrebiteľskom úvere pritom v zmysle § 9 ods. 1 citovaného zákona musí mať písomnú formu a musí obsahovať náležitosti vymenované v § 9 ods. 2, vrátane úrokovej sadzby úveru, výšky, počtu a termínu splátok istiny, úrokov a iných poplatkov určenia konečnej splatnosti úveru.

55. Rozhodujúce je preto znenie písomnej zmluvy o úvere, pokiaľ ide o dohodnutú dobu, po ktorú veriteľ má nárok na zaplatenie zmluvného úroku a pokiaľ takáto dohoda je obsiahnutá v inej listine (všeobecné obchodné podmienky), musí byť táto listina podpísaná účastníkmi zmluvy, nestačí iba odkaz na ňu v zmluve.

56. Po vrátení veci bude preto povinnosťou súdu prvej inštancie opätovne posúdiť sporný nárok žalobcu na zaplatenie zmluvných úrokov z úveru za obdobie po predčasnom zosplatnení úveru, t.j. od 08.01.2015 až do zaplatenia, pričom súd bude vychádzať z dohodnutých zmluvných podmienok v úverovej zmluve, teda bude skúmať, aká bola dohoda účastníkov úverovej zmluvy o dobe, po ktorú veriteľovi patrí úrok z úveru a pokiaľ v úverovej zmluve nebolo výslovne dojednané, že úrok z úveru patrí až do skutočného vrátenia poskytnutých peňažných prostriedkov, je potrebné vychádzať zo záveru o dojednaní zmluvných úrokov do splatnosti (konečnej) úveru.

57. Vzhľadom k tomu, že výrok o trovách konania pred súdom prvej inštancie je súvisiacim výrokom (§ 379 písm. a) CSP), odvolací súd súčasne so zrušením výroku, ktorým bola žaloba v prevyšujúcej časti zamietnutá, zrušil aj výrok o trovách konania. V novom rozhodnutí vo veci samej súd prvej inštancie znova rozhodne o trovách prvoinštančného konania, ako aj o trovách odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 CSP).

58. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 poslednej vety CSP).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).